

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 10 grudnia 2019 r.

Pozycja 242

POSTANOWIENIE z dnia 27 sierpnia 2019 r. Sygn. akt Ts 136/08

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Justyn Piskorski – przewodniczący i sprawozdawca
Jarosław Wyrembak
Andrzej Zielonacki,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 28 maja 2009 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej M.J.,

p o s t a n a w i a:

- 1) podjąć zawieszone postępowanie;
- 2) nie uwzględnić zażalenia.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej z 21 kwietnia 2008 r. (data nadania), uzupełnionej pismem procesowym z 12 września 2008 r., M.J. (dalej: skarżący) zarzucił, że rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 14 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów dokumentów stwierdzających uprawnienia do kierowania pojazdami (Dz. U. Nr 150, poz. 1679; akt uchylony z dniem 1 maja 2004 r.; dalej: rozporządzenie) „w zakresie zastosowania graficznej ilustracji kategorii uprawnień do kierowania pojazdami” jest niezgodne z art. 2, art. 51 ust. 4 i art. 87 ust. 1 Konstytucji.

Skarżący twierdzi, że rozporządzenie narusza wskazane przepisy ustawy zasadniczej, ponieważ zamieszczona w nim graficzna ilustracja kategorii uprawnień do kierowania pojazdami nie stanowi adekwatnego i wyczerpującego odzwierciedlenia faktycznie posiadanych uprawnień.

Postanowieniem z 28 maja 2009 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 8 czerwca 2009 r.) Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze, stwierdzivszy, że nie spełnia ona wymogów określonych w ustawie z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.; dalej: ustawa o TK z 1997 r.). Skarżący nie określił bowiem podstawy normatywnej ostatecznego orzeczenia, ponadto przywołane przez niego – jako podstawy skargi – postanowienia Konstytucji albo nie są źródłem przysługujących mu praw podmiotowych, albo są nieadekwatne.

W zażaleniu z 12 czerwca 2009 r., skierowanym do Trybunału 15 czerwca 2009 r. (data nadania), skarżący dowodzi, że: 1) brakuje podstaw do kwestionowania prawidłowości poszczególnych uregulowań rozporządzenia, bowiem skarga dotyczy graficznego załącznika

do tego aktu prawnego; 2) elementy nienormatywne aktu prawnego stanowiące jego integralną część mogą „nieść prawa i obowiązki wskazane w przepisach merytorycznych aktu normatywnego”, dlatego załącznik do rozporządzenia stanowi w istocie normę prawną.

Na etapie rozpatrywania zażalenia Trybunał nabrał wątpliwości co do autentyczności podpisu oraz pieczęci imiennej radcy prawnego G.K., widniejących pod pismem procesowym z 12 września 2008 r. Zaistniało wówczas uzasadnione podejrzenie popełnienia czynu zabronionego, określonego w art. 270 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (ówcześnie: Dz. U. Nr 88, poz. 553, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2018 r. poz. 1600, ze zm.; dalej: k.k.), o czym Szef Biura Trybunału Konstytucyjnego zawiadomił Prokuraturę Rejonową w T. pismem z 17 sierpnia 2009 r. (znak: [...]).

W tym stanie rzeczy, postanowieniem z 9 marca 2010 r., Trybunał Konstytucyjny, na podstawie art. 177 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (ówcześnie: Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, ze zm.) w związku z art. 20 ustawy o TK z 1997 r. zawiesił postępowanie do czasu wydania rozstrzygnięcia o popełnieniu czynu zabronionego.

Sąd Rejonowy w K. Wydział VIII Karny – wyrokiem z 11 kwietnia 2017 r. (sygn. akt [...]), utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w K. VI Wydział Karny Odwoławczy z 29 września 2017 r. (sygn. akt [...]) – uznał M.J. za winnego m.in. tego, że w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym „w sprawie o sygn. akt [...] użył jako autentycznego podrobionego dokumentu w postaci pisma procesowego skarżącego z dnia 12 września 2008 r., na którym uprzednio podrobiono podpis oraz pieczętkę radcy prawnego G.K., czym wyczerpał znamiona występkę z art. 270 § 1 k.k.”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 13 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym oraz ustawę o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego (Dz. U. poz. 2074, ze zm.) do postępowań przed Trybunałem wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK) stosuje się przepisy tej ustawy. Skoro postępowanie zainicjowane skargą nie zostało zakończone do 3 stycznia 2017 r., tzn. dnia wejścia w życie u.o.t.p. TK, to zarówno wstępne, jak i merytoryczne rozpoznanie tej skargi określają jej przepisy.

2. W myśl art. 180 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, ze zm.; dalej: k.p.c.) w związku z art. 36 u.o.t.p. TK, gdy rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku innego postępowania, Trybunał podejmuje zawieszone postępowanie z urzędu z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia kończącego to postępowanie. Sprawa, w związku z którą Trybunał zawiesił postępowanie, została zakończona prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z 29 września 2017 r. W tym stanie rzeczy konieczne stało się podjęcie zawieszonego przez Trybunał postępowania.

3. Zgodnie z art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p. TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

3.1. Trybunał stwierdza, że zaskarżone postanowienie jest prawidłowe, a zarzuty sformułowane w zażaleniu nie podważają podstaw odmowy nadania skardze dalszego biegu.

3.2. Jednym z powodów odmowy przekazania skargi do merytorycznej oceny było przywołanie przez skarżącego niewłaściwych przepisów ustawy zasadniczej, jako wzorców kontroli dla zakwestionowanego rozporządzenia. Trybunał zwrócił uwagę na to, że z wynikającej z art. 2 Konstytucji zasady poprawnej legislacji oraz określonego w art. 87 ust. 1 Konstytucji katalogu źródeł prawa nie wynikają dla skarżącego żadne prawa o charakterze podmiotowym. Z kolei art. 51 ust. 4 Konstytucji jest w analizowanej sprawie nieadekwatny, gdyż sformułowany w skardze zarzut nie dotyczy „informacji” w rozumieniu tego przepisu ustawy zasadniczej.

3.3. W złożonym środku odwoławczym skarżący nie zakwestionował ustaleń Trybunału w tym zakresie. To zaś oznacza, że nie podważył on wskazanej w postanowieniu samostanowienia podstawy odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

3.4. Zarzuty sformułowane w zażaleniu w całości opierają się natomiast na twierdzeniu, jakoby objęcie skargą konstytucyjną załącznika do rozporządzenia było wystarczające, gdyż – jako integralna część tego aktu – jest on podstawą normatywną ostatecznego rozstrzygnięcia. Trybunał Konstytucyjny nie podziela tego poglądu. Raz jeszcze konieczne jest wyjaśnienie skarżącemu, że zgodnie z obowiązującym w dniu wniesienia skargi art. 47 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.), a obecnie z art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK, skarżący jest zobowiązany do prawidłowego określenia przedmiotu skargi. Obowiązek ten wymaga odniesienia się do wszystkich regulacji, które warunkują kształt zastosowanej w sprawie normy. Skarżący uchybił tej powinności. Pomiął w rozważaniach, że zakres uprawnień kierujących pojazdami nie wynika samoistnie z zaskarżonej części aktu prawnego. W sprawie, w związku z którą wniósł skargę do Trybunału – na co trafnie zwrócił uwagę Trybunał w zaskarżonym postanowieniu – niezbędne było odwołanie się do regulacji zawartych w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (ówcześnie: Dz. U. Nr 98, poz. 602, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2017 r. poz. 1260, ze zm.).

Mając powyższe na względzie Trybunał – na podstawie art. 61 ust. 8 u.o.t.p. TK – nie uwzględnił zażalenia.